

IV

Промайнули вакації, як з батога тряснув, навіть Антосьо і в м'яча не награвся, і в коней не набігався, хоча бігав щонеділі, щосвята, і в м'яча грав щодня, як проти ватаги вийдуть. Як на зло — тільки розіграються, а тут чечуга і тне свого клуса — тюп-тюп! тюп-тюп! — і кургиче. Малеча, що сидить під тином, і почне: «ватага йде, молока несе, а що в цицьці — то мені!»...

Коли б хто мав силу Навина, так би й гукнув: «стій, сонце! ми ще не награвались!» Та ба! пора вівці вилучати. Та ще як трапиться, що ягнята злучаться, або телята! І без того крику, аж в небі чути, а так і бог забув.

Е! не хотілось Антосьові удруге до Крутих! Тут воля на все, і всього доволі, а там!.. І плакали, і молились, та таки попрощались. Поїхав Антосьо — та не сам, не з батьком, не з матір'ю, а духовник віз свого внука, то й Антося взяв. І тепер би дорога не минула Люборацької, та вона не мала часу: збиралась в Тернівку везти Масю до науки.

Пан Росолинський здержав слово: був на спаса в Тернівці, бачивсь із Печержинською і привіз панотцеві звістку, що в неї аж одинадцятьоро дітей вчиться. Якби не жнива, Мася давно б уже була в Печержинської, тим більш, що дідич спокою не давав; та жнива були на заваді. Тільки ж під кінець серпня жнива минули і возовиця кінчилась, то на все було часу.

Довго паніматка не приставала віддати Масю в науку, а ще до шляхтянки: «нащо, каже, їй та наука? Ще й віри відцурається?» І вмовляв о. Гервасій, і все. І йому, правду сказати, не науки бажалось для дочки, не освіти, а хотілось, щоб і вона була, як людські дочки, як всяка панянка: чи навчиться чи ні — аби в учительки була, та по-польськи говорила, бо з «хамською», хлопською мовою, мовляв Росолинський, тепер вже нікуди соватись. Такий, значить, світ настав...

— Ні вже! Що не кажи, а анцихрист або вже народився, або скоро народиться, — заговорила паніматка. — Де таке видано, щоб дівчат учили, як хлопців?.. Ні вже! вже останні часи зближаються!

— Дурна ти та нерозумна з своїми часами останніми! — сказав панотець.

— Говори: дурна! — озвалась паніматка. — Вже та не розумніший за мого покійного татуня, а вони, було, все розказують, що так і так діятиметься, як зближиться страшний суд. І як загляну на світ, то акурат так і єсть, як було покійні розказують.

— Дурна ти, і твій татуньо дурень був.

— Та пуста річ сказати: дурна, дурень. Ще я — ну! Хай дурна, а що мої татуньо покійні, то дуже розумні були.

О. Гервасій засміявся.

— Ти смієшся? А ну ж скажи, кому в пеклі буде найгірше?

— Тому, хто найбільше нагрішить.

— А хто ж найбільш нагрішить?

— От тобі й раз!.. А почім мені знати?

— Бач — не знаєш, а покійні татуньо то й знали: піп найбільше нагрішить!.. А которий так не служить, не широко править, а тільки язиком меле, тому язик висітима аж до пояса, та такий чорний! І чорти гаками тягтимуть його за язик... Он то як!

— Ану ще що?..

— Буде з тебе й цього! Ти ж піп, ти сам повинен знати; а я неписьменна! — куди мені попа вчити? — цебто, хтіла похвалитись, що, мовляв, я й неписьменна, а знаю більш за тебе. — Е, якби то мої татуньо встали! — додала, киваючи головою.

— То що б? то що б? — забалакав панотець.

— Вони все б розтолкували, що до чого йде. Все було розказують, як і що. От як дивлюсь

тепер на світ, то наче їх речі слухаю. Кажуть було: монахи житимуть, аки миряне; а миряне, аки невіра. Хіба тепер не так? — Кажуть було, що як зближиться страшний суд, то люди поробляться скнарами такими, та гроші любитимуть; один рів будуть засувати, а другий копати; ліси пообкопують!.. Все було покійні розказують! А тепер хіба не так? Та ніхто не бачить...

Женитимуться, кажуть було татуньо, веселитимуться до останньої години; нікому й у голову не прийде, що ангел іде і печаті несе; кохатимуться, женихатимуться і гадки не матимуть: осліпить сатана. І блажен тільки той, кого обрящеть бдяща, — закінчила паніматка і зложила руки до бога.

Дійшло до смаку панотцеві, він і озвався:

— Та й Мартин Задека пише багато. Він каже, що Москва взойдець на височайший градус, що духовное владеніє прийдець во ізможденіє, і закони ослабіють... От що! То я й думаю, що до того ще далеко.

— Безпрестанно моліться, — пишеться в письмі святім, — заговорила паніматка, — майтесь на остророжності, бо не вісте ні дня, ні часа, в огонь же син чоловічеський прийдець.

— В який огонь? то в оньже! — поправив панотець, — нібито: в котрий.

— Говори! — озвалася паніматка, — хіба ти розумніший за мого татуня? А вони покійні було читають в огонь же...

— Та я тобі книжку покажу.

— Якби я вміла прочитати, то що іншого; тоді давай мені книжку. А тепер на що вона мені? Та й те сказати, що теперішні книжки переперчені, — давніх правдивих нема, поперевадили.

— Бач! тобі погано, що не вмієш читати, а Масю до науки не хочеш везти.

— Вона ж уже вміє по книжці молитись, то чого ж більше?

— Цього мало по теперішньому світі. От послухала б еси Росолинського, то не так би заговорила.

— А він хіба з богом говорив?

— Та дурна твоя голова жіноча, — сказав панотець, — хіба, як з богом не говорив, то вже й віри йому не няти?

— А чого ж ти віриш у його, як турчин у місяць? хіба він знає, куди до раю навпростець?

— Ет! кому що, а курці просо! — заговорив панотець з серцем, і аж сплюнув. — Дай-но чого перекусити, а то аж кишки сваряться, — додав далі.

Не вспіла паніматка на стіл подати, бо приїхали гості — сусідський-таки панотець: була неділя, то для кожного вільний час. Почалась учта. А попи — народ учтивий, — куди! нікому не жалують хліба-солі. Випили по чарці, що один бог, далі по другій.

— Що ж, — кажуть, — варт чоловік без пари?

— Та бог в трійці перебуває!

— Та хіба в нас не чотири євангелісти?

— Е! як на руці чотири пальці, то каліка: треба щоб пять було.

— Шість день бог творив світ.

— А в сьомий почив од всіх діл своїх.

— Та не так-бо, — каже Люборацька, — а ось як: премудрость созда собі дом і утверди стовпів сім.

— Га-а-а! добре, мамуню! їй-богу добре! — заговорив гість, хитаючись і хапаючись цілувати її в руку.

Поставили їй «сьомий стовп»... А як долічилися через дванадцять апостолів, чотирнадцять посланій Павлових та зближались до сорока святих, то й самі стовпами поставали. І на день засіріло.

— Пора мені додому, — каже гість.

— Та ще по чарочці! — заговорив о. Гервасій.

— По одній, — додала його паніматка, — щоб знаєте... А! — додала, — хай нашим ворогам тяжко! — і держачи в руках чарку з «православною», почала приспівувати, а панотці підтягати:

Зажурилися вороги,
Що ми стали пити;
Заболіли їх животи,
Чим будем платити...
А ми тут, вони там,
Трасця їх животам...

Та й заговорила, дивлячись на чарку:

— Проїшла еси вогонь і мідні труби, і пляшки й келишки; всюди їздила, то піди ще й пішки!
І випила, скривилась, зморщилась, налила для гості і дає:

— Проше, вашеці!

Взяв він і приглядається, а Люборацька співа, в долоні припліскуючи:

А випийте ж, кумцю!
А випийте ж, любцю!
Та випийте ж до дна:
Там горілочка смачна.
І за нас, і за вас,
І за тую ньеньку стареньку,
Що навчила нас, нас,
Хороше ходити, горілочку пити.

Останні слова вже притоптувала.

— Та «кумцьо» таки не випив.

— Чи п'єте ж?

— Попо-пождіть! попо-ждіть, мамуню! Зараз — і заляг, рукою вимахуючи: — До-сто-йно
єсть я-ко воістину...

О. Гервасій за ним, а паніматка й собі... Далі поставив гість чарку і вдарив поклона, а за ним і всі. Співають та б'ють поклони, а на дворі вже сірий день.

— Пора їхать! Пора! — каже гість, як проспівали і сльози обтерли.

— Пождіть, кумцю! Ще хвилиночку! — просить паніматка.

— Ні вже! бувайте здорові!

— Та сядьте-бо, щоб старости сідали! Та ще вишнівочки...

— Ні, спасибі!

— Ну, дулівки...

— Спасибі! Поїду.

— То сибіряку, або слив'янки, або яблунівки...

— За все, за все списибі! Поїду — і поплентавсь на двір казати коні запрягати.

Поки задріг попівський наймит, то вже й небо червоніло; поки виїхав, то ще не пізно було, бо сонечко тільки з-за гори викочувалось.

— А тепер, жінко, спати? — заговорив о. Гервасій.

— Тобі добре спати, а мені хазяйство...

Через годинку панотець хріп, а паніматка товклась по перині.

Не часто траплялись такі оказії в Люборацьких, та все ж бували; тільки не за кожним разом таку палю забивали, хоча й насухо ніхто не виїжджав. Такий уже звичай.

Тимчасом зближалась друга пречиста, а припадала в суботу; в п'ятницю ж у Люборацьких така колотня була в двірку, що й не сказати: паніматка ходила з заплаканими очима та бідкалась; Маса немовби плакати збиралась, а панотець тільки руки потирав, кидаючи оком на вузли, вузлики, вузлички, що рядком понаскладали, наче на край світа в дорогу збирались. Не так чого понабирали, як їжі: скільки печених курок, ковбас, сухариків, сущиків і всякої всячини. Наймички аж повпрівали, бігаючи то з пекарні, то в пекарню; паніматка також потом обливалася обв'язуючи, замотуючи; тільки Маса ні в віщо не входила.

— Чому ж це так? Чому паніматка не нажене їй холоду? Ге! Вона вже останні години добуває дома — в науку поїде, то хай погуля.

Глянула паніматка на все, чого понаготовляла, і задумалась: — коли б, каже, чого не забути, щоб дитина не мліла голодом в чужині; бо не дурно ж мої покійні татуньо розказують було, що будуть не ученики, а мученики... Боже мій! Боже! — додала вголос, — лучче було не родитись, аніж бачить, що тепер діється на тому світі божому.

Взавтра вже мала виїжджати Маса, й як всі полягли спати, а в пекарні ще начиння милось, вона кивнула на наймичку Ганну і пішла на тік, стала в кутку між стійками і почала гуторить. Все село знало, що діялось у панотця, то слуги й подавно, тільки ніхто не знав, чому батько хоче, а мати ні.

— Тим, — каже Маса, — матуся не хочуть, що там запанію.

— То не панійте, — каже Ганна.

— Е! мене ж задля того й везуть.

— То прикиньтесь, що запанієте, а справді не панійте.

— Не вмію.

— Біда! — каже Ганна. — Тоді вже не станете зо мною до розмови, як тепер; тоді вже, може, битимете, як і подивлюсь на вас, тоді...

— Не знаю, — перебила Маса. — Може, з мене вийде така яга, що й пальці слугам підрізуватиму.

— Не дай боже, щоб ви перемінились! Тепер я вас, панно, так люблю! Всі дівчата вас люблять, все село, а тоді зненавидимо, що й зустритись противно буде. Не панійте! жаль вас буде. Тепер і співаєте з нами, і все; і за дружку стаєте, а тоді... Ви обіцяли мені вінок виплести до шлюбу, — вже не виплетете, вже запанієте. — Останнє слово Ганна вимовила так жалібно, що аж сльози покотились. Маса й собі заплакала, не знаючи чого.

Виріши між простими дівчатами, хоч не в розкошах та й без нужди, Маса надивилась на горе гірке й викохала добре серце, бо й своє лихо навчало і чуже. Від простої ж людини вища, розумніша нічого злого не перейме, а ще й ту за собою поведе. Тільки й перейняла Маса від дівчат, що пісень понаучувалась; та кому цей скарб на заваді! Навіть не набралась ненависті до панів. Лучалось, що кляла їх, — та й своє лихо забувається, а чуже й голови не держиться. Не знавши жодних витребеньків та викрутасів, була вона проста та щира; нічого не крила в собі, бо й нічого було, як квіточці гоїї в зеленім гаю. Панування прилещало небогу, і їй кортіло запаніти, та в душі жаль було тієї простоти, тієї невинності, що вона збиралась кидати, сама не знаючи, чого шукає, що кидає. І широко плакала, сама не тямлючи, чого сльози ллються.

Йдучи спати, Маса думала собі: мабуть я, хоч і запанію, а не буду погорджати простими дівчатами. Вони такі добрі!.. А може й буду: може вони добрі тільки тепер, як я не панюча; а як запанію, то злукавіють, як Ганна каже, і я їх зненавидю. Бог його зна, що то буде!

А Ганна думала: прокляті науки! З такого янголяти вироблять чорта, що ні відхреститися, ні відмолишся. Пропаща людина! Бодай той непростений був, хто видумав таку нелюдяну науку!

Виїжджала Маса на саму другу пречисту: вибрала мати свято, щоб часу не згаяти. Дівчата вільні були, то й прийшли випровадить попівну — товаришку. Попрощавшись з батьком задовго перед виїздом, бо він пішов до двору, попросилась вона в матері і пішла вперед з дівчатами. Багато вони говорили, ще більше раjali, як прикидатись панею, а справді панею не бути; як викручуватись від учительки, як, бува, провинишся, — всього було сказано: чим багаті, тим і раді. А ще й половини не виговорили, як показала курява, що їхала паніматка. Попрощалась Маса з дівчатами, поцілувалась з кожною, доки ще не видно було до матері, — бо вона хоча й не забороняла сходитись з дівчатами, а брататись не дозволяла, — і ждала при дорозі. В полі вже тільки стерні жовтіли, та рябіли гуси, а де-де й худобина ходила пустопаш.

— Оце ми випровадили товаришку, як на цвинтар, — говорили дівчата, вертаючись в село. — Вже вона не вернеться для нас, пропала; запаніє, злукавіє, то все одно, що і вмерла. Прокляті науки! — І почали співать сумних пісень: як мати виряджала доньку в чужу стороньку, а сонечко грало у неділю рано. Проспівавши цієї, почали й другої:

Бувайте здорові, батьківські пороги,
Куди походили мої босі ноги.